

Αντίθετος στο νομοσχέδιο για τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών ο Πατρών Χρυσόστομος

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών](#)

Κάθετα αντίθετος στο νομοσχέδιο της Κυβέρνησης για τον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών εμφανίστηκε ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Πατρών κ. Χρυσόστομος](#) στο επίσημο γεύμα που παρατέθηκε για την εορτή του Πολιούχου της Πάτρας Αγίου Ανδρέα.

Ενώπιον εκατοντάδων προσκεκλημένων, συμπεριλαμβανομένων πολλών εκπροσώπων της Κυβέρνησης, του πολιτικού κόσμου και Ιεραρχών, ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε πως «*συνύπαρξη ή “συζυγία” προσώπων, αντίθετη με τον νόμο του Θεού και την ανθρώπινη ηθική, μας ευρίσκει παντελώς αντίθετους*», στέλνοντας μήνυμα στην Κυβέρνηση να μην προχωρήσει σε νομοθέτηση του γάμου ομόφυλων ζευγαριών.

Παράλληλα, έκανε λόγο για «νέα και ξένα ήθη» που έχουν παρεισφρήσει στην Πατρίδα μας τα οποία, όπως ανέφερε χαρακτηριστικά, «ούτε μας ταιριάζουν, ούτε μας τιμούν και τα οποία ως χείμαρρος πυρός εξερχόμενος, ως εκ κρατήρος ηφαιστείου, φιλοδοξούν να καταλύσουν πιστεύματα, παρακαταθήκες πνευματικές και να αλώσουν παραδόσεις ιερές».

Αναλυτικά η προσφώνηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Πατρών κ. Χρυσοστόμου:

«...Όταν ήλθε ο Απόστολος Ανδρέας στην Πάτρα, ή πόλις εύρισκετο σέ βαθύ πνευματικό σκοτάδι. Ζούσε στην πολυθεία καί ειδωλολατρεία καί στόν ζόφο τής ήθικης καταπτώσεως, ως συνέβαινε καί μέ άλλες πόλεις στίς όποιες έκήρυξαν τήν άποκεκαλυμμένη από τόν Θεό Αλήθεια, οί Θεοκήρυκες Απόστολοι.

Ό Κύριός μας, μέ τήν ένανθρώπησή Του, χώρισε στά δύο τήν ιστορία καί τήν πορεία τής ανθρωπότητας, στην εποχή, όπως χαρακτηρίζεται, πρό Χριστού καί στην εποχή, μετά Χριστόν.

Μετά τήν Σάρκωση του Υιού καί Λόγου του Θεού, «Τά αρχαία παρήλθεν, ιδού γέγονε τά πάντα καινά».

Οί Άγιοι Απόστολοι, αυτό τό πνεύμα μετέφεραν είς τήν ύπ' ούρανόν καί κατάφεραν, άνθρωποι όντες, όμως χάριτι Θεού, νά αλλάξουν τόν ρούν τής ανθρωπότητας καί έν προκειμένω τής Έλλάδος, άφού τά πάντα έπνεαν ένταϋθα τά λοίσθια, ώστε οί σοφοί τών Αθηνών νά μιλοϋν πλέον γιά τήν άδήριτη ανάγκη τής σωτηρίας διά του Ένός έξ' ούρανοϋ. «Καθεύοντες διατελείτε αν, εί μή τινά άλλον, ύμιν ό Θεός έπιπέμψει κηδόμενος ύμων». (Σωκράτης)

Όταν ο Απόστολος Ανδρέας έφθασε στην Πάτρα, ή όποία εύρισκετο υπό Ρωμαϊκήν κυριαρχία, μοιραίως συνήντησε τήν πνευματική καί ήθική κατάπτωση τής εποχής, τήν άπαξίωση γενικώς του ανθρώπου, ό όποιος έγνωρίζετο ως βιολογική άπλως ύπαρξη.

Ό Ανδρέας έκαμε τήν καλή καί σωτήρια επανάσταση, μέσα από τήν έμπειρία τής κοινωνίας μέ τόν Θεάνθρωπο, όπως αυτή επαγιώθη, έν τέλει, έντός του, από τό «φρικτό» πυράκτωμα τής Πεντηκοστής.

Έφερε τήν καλήν αλλοίωση καί ως ούράνιος άστήρ παμφαέστατος, έφώτισε τά

πνευματικά σκοτάδια τοῦ τόπου, μετατρέποντας τό νερό τῆς πηγῆς, τῆς ἀρχαίας καί ἀνυπάρκτου θεᾶς Δήμητρας, σέ ἀγίασμα, ἐπαναλαμβάνοντας τήν σωτήρια ρήση: «Εὐρήκαμε τόν Μεσσίαν».

Ὁ ἱερώτατος Μαθητής καί μιμητής τοῦ Πάθους τοῦ Σωτῆρος, ἐχάραξε πλέον τήν περαιτέρω πορεία τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν, τῆς ἔδωσε ζωή καί τῆς χάρισε ταυτότητα, ἀφοῦ ἐγένε ἡ Ἀποστολική πόλη. Τῆς ἄφησε χαριτόβρυτη δωρεά, τόν τάφο του, τήν ἀγία Κάρα του καί τόν σταυρό τοῦ Μαρτυρίου του.

Αὐτή ἡ πόλη, ἡ γέφυρα μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσεως, κατέστη κέντρο πνευματικό, μέ σημεῖον ἀναφορᾶς γιά τόν Ὁρθόδοξο κόσμο, ἀλλά καί γιά τόν κόσμον ὁλόκληρο, τόν περίλαμπρο Ναό τοῦ Πρωτοκλήτου, ὁ ὁποῖος εἶναι τό σῆμα, εἶναι τό κόσμημά της, ἡ ἴδια ἡ προσωπικότητά της.

Ὁ ἐορτασμός τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἰδιαίτερα σήμερα, ὁ τόσον ἐπίσημος καί δικαίως, λαμβάνει ἰδιαίτερη σημασία, ἀφοῦ ὁ σύγχρονος κόσμος, θά ἡδυνάμεθα νά εἰπώμεν, ἐπέστρεψε, ἐν πολλοῖς, στήν ζοφερή κατάσταση τῆς ἀποστασίας ἀπό τόν Θεό καί τῆς ἀποϊεροποιήσεως τῆς ζωῆς, τῆς ἀσυδοσίας, τήν ὁποία βαπτίζει ἐλευθερία καί τῆς ἀπαξιώσεως τῆς ἠθικῆς μέ τήν υἱοθέτηση τῆς παντοειδοῦς ἁμαρτίας, τήν ὁποία, ἐν καυχῇσει, ὀνομάζει, δικαιωματισμό.

Καί ταῦτα μέν παγκοσμίως εὐρίσκουν κατάλληλον ἔδαφος. Ἀλλά καί στήν Πατρίδα μας κατά ἐπηρεασμόν καί ἄκριτον μιμητισμόν, παρεισέφρησαν νέα καί ξένα ἥθη τά ὁποῖα οὔτε μᾶς ταιριάζουν, οὔτε μᾶς τιμοῦν καί τά ὁποῖα ὡς χεῖμαρρος πυρός ἐξερχόμενος, ὡς ἐκ κρατῆρος ἡφαιστείου, φιλοδοξοῦν νά καταλύσουν πιστεύματα, παρακαταθῆκες πνευματικές καί νά ἀλώσουν παραδόσεις ἱερές.

Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας, συνεχίζει νά σαλπίζει μέ τήν πνευματική οὐράνια σάλπιγγα τό σωτήριον μήνυμα, σέ μιά ἐποχή πού μοιάζει κατά πολύ μέ ἐκείνη, πού ἔζησε ὅταν ἀπεστάλη στά Ἕθνη. Καί ἐπειδή θά θεωρήσουν τινες τόν λόγον ὑπερβολικό, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, ἐπιβεβαιώνει τήν διαπίστωση. Τό ἀγιογραφικόν χωρίον: «*πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός*». (Ψαλμ., 52, 4), ἔχει ἐπικαιρότητα.

Ἡ ἐπί τῶν ἡμερῶν μας ἐκπτώσις τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν, εἶναι ἀποτέλεσμα μεθοδικῆς ἐργασίας ἀπό τό ἐγγύς ἢ ἀπώτερο παρελθόν, ὑπαγορευομένη, πιστεύομεν, ἀπό κέντρα τά ὁποῖα οὐδεμίαν σχέσηιν ἔχουν μέ τήν ἱστορική μας πορεία, ἀπό παλαιά ἕως τῆς σήμερον. Τό Ἕθνος μας, διά τοῦ Εὐαγγελίου ἐγεννήθη καί δι' αὐτοῦ ἐσώθη καί σώζεται.

Ἡ ἄρνησις τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς πυξίδος σωτηρίου πορείας καί τρόπου ζωῆς, ἡ

ἀπαξίωση, ἐν πολλοῖς, τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἡ ἐκκληση τῶν ἡθῶν, ἡ υἱοθέτηση ξένων τρόπων ζωῆς, ἡ προσπάθεια ἀπομειώσεως ἢ διαλύσεως τῆς οἰκογενείας μέ τήν υἱοθέτηση προτύπων πού καταλύουν τήν, ἀπό τῆς δημιουργίας Θεοῦ ὀρισθεῖσαν συζυγίαν μεταξύ ἀνδρός καί γυναικός, ἡ υἱοθέτησις τῆς ἀπόψεως ὅτι ὁ ἀνθρωπος ἔχει δικαιώματα μόνο ἀπό τή στιγμή πού γεννιέται καί ὄχι ἀπό τήν ὥρα πού συλλαμβάνεται στήν κοιλία τῆς μητρός του καί τόσα ἄλλα, δέν μᾶς ἀνησυχοῦν ἀπλῶς, ἀλλά πιστεύομεν ὅτι μέ μαθητικήν ἀκρίβειαν ὁδηγοῦν στόν πνευματικό καταποντισμό καί τό ἡθικό βάραθρο. Ἡ ὅποια, ὃ μή γένοιτο, ἤθελε νομοθετηθῇ, συνύπαρξη ἢ «συζυγία» προσώπων, ἀντίθετη μέ τόν νόμο τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀνθρώπινη ἡθική, μᾶς εὐρίσκει παντελῶς ἀντίθετους.

Γιά τόν λόγο αὐτό, ὁ ὅποιος ἐορτασμός, ὅπως καί ὁ σημερινός, τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἀποκτοῦν ἰδιαίτερη σημασία, ἀφοῦ δέν εἶναι ἀπλῶς κοινωνικές ἐκδηλώσεις, ἢ θρησκευτικές ἐορτές, μέ τήν γενική καί ἀόριστη ἔννοια τοῦ ὄρου, ἀλλά λαμπρές εὐκαιρίες πνευματικοῦ ἀναβαπτισμοῦ καί ἀναγεννήσεως καί μετανοίας.

Ἄπαντες, ἀνάγκη ἐστί, νά ἐνώσωμε τίς δυνάμεις, οἱ τε Ἐκκλησιαστικοί, οἱ Πολιτικοί Ἀρχοντες καί οἱ πάντες, ὥστε ἡ Πατρίδα μας νά καταστῇ ἢ νά συνεχίσῃ νά εἶναι σεβαστή καί ἀπό ἡμετέρους καί ἀπό ξένους, σεβομένη πάντως ἐκείνη πρώτη, τά ἱερά καί ὀσιά της.

Ἡ ἐνότητα ὅλων μας γιά τήν πορεία τῆς Πατρίδος μας μέ πυξίδα τίς ἀρετές, κατά τό Θεῖον θέλημα, ἀποτελεῖ πλέον μονόδρομο. Ὅποιαδήποτε παρέκκλιση, ὁδηγεῖ στόν πνευματικό, ἡθικό καί ἐθνικό ἐκτροχιασμό. Θά ἀδιαφορήσωμε ἄρα γε ἢ θά ἀντισταθοῦμε στόν κατήφορο; Ἡ πρόκληση εἶναι μοναδική καί ἡ ὅποια στάση μας, θά κριθῇ ἀπό τήν ἀδέεαστη ἱστορία.

Τήν σύντομον αὐτήν προσλαλιάν περαίνων, ἐπαναλαμβάνω τούς λόγους πού ἐγράφησαν παλαιότερον δι' ἄλλην περίπτωσιν, οἱ ὅποιοι καί βάθος πνευματικό ἔχουν καί ἐπικαιρότητα.

«Ταύτης τῆς πόλεως (πατρίδος) ἱσταμένης, συνίσταται πως αὐτῇ καί ἡ πίστις ἀκράδαντος. Ἐδαφισθείσης δέ ἡ ἀλούσης ὅπερ, Χριστέ μου μή γένοιτο, ποία ἐστὶ ψυχὴ κατὰ πίστιν ἀκλόνητος;».

Μέ αὐτές τίς σκέψεις ὑψώνω τό ποτήριον, εὐχόμενος ὑγείαν καί μακρότητα ἡμερῶν, εἰς τούς Ἀδελφούς ἁγίους Ἀρχιερεῖς, εἰς τήν Ἐξοχωτάτην Ἐκπρόσωπον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, εἰς τούς Ἀρχοντας ἀπαξάπαντας καί εἰς ὅλους τούς ἐκλεκτούς συνδαιτημόνας».

(Φωτογραφία αρχείου: Ραφαήλ Γεωργιάδης / ope.gr)